

Clay Ketter: "Q & A"

Det banala förvandlas till något extraordinärt

Clay Ketter, "J, not?", 2016. Foto: Clay Ketter Studio / Cecilia Hillström Gallery

Clay Ketter suddar ut gränserna mellan måleri, skulptur och objekt. Masonit, takspik, oljefärg och sandkorn skymtar under ett tjockt lager genomskinligt harts när konstnären tar med oss på ett både visuellt och intellektuellt äventyr.

Clay Ketter: "Q & A"

Utställning

Var: Cecilia Hillström Gallery, Hälsingegatan 43

TOM 1 oktober 2016

"Q & A", frågor och svar, så heter Clay Ketters pågående utställning. Det finns kanske fler frågor än svar där. Det är också som det ska vara.

När Ketter på 1990-talet ställde ut sina "Wall Paintings" fanns det många som bara såg gipsskivor med spackel över skruvar och skarvar där. Andra anade ett konstnärligt genombrott. Hantverksskickligheten blev Ketters väg mot ett sobert, abstrakt måleri. Han slog igenom stort.

Hans konst föds ofta ur strama strukturer. Arkitektritningar, byggmaterial, konstruktionsnormer, gatunätbilder. Dessa välbekanta system runtomkring oss förvandlas till vidunderliga mönster i hans verk. "I don't tell you a story of what happens, but rather show you what happens", skriver Ketter i den senaste publikationen "Recalcitrations" (Word&Object, 2016). Som tydligast blev det kanske när han fotograferade orkanen Katrinas härjningar från en lyftkran. Sviten blev en tvådimensionell karta över en mångdimensionell förödelse.

Clay Ketter, "What it takes", 2016. Foto: Clay Ketter Studio / Cecilia Hillström Gallery

Clay Kettters ateljé ligger i en gammal skola i Lilla Uppåkra utanför Lund. Idén att den nyöppnade utställningen i någon mån avspeglar atmosfären därifrån fungerar bättre i teorin än i praktiken. Den vita kuben är fortfarande den städade vita kuben. Här finns inte ett spår av den karaktäristiska lukten av kemikalier och trä, inga färgstänk på golvet, inga rispor i väggarna. Det är dock här under interaktionen med publiken, som Ketter aldrig fjäskar för, som den konstnärliga processen fortsätter.

Hängningen är fri. Kronologin har brutits. Verken ingår nya allianser med sina grannar eller också hävdar sin särart i ett oväntat sällskap. Stundom glider formerna in i varandra som om väggarna utgjorde en neutral bakgrund för skiftande silhuetter som skapar ett omfattande, brokigt mönster.

Clay Ketter, "Highball Monkey", 2016. Foto: Clay Ketter Studio / Cecilia Hillström Gallery

Formaten varierar. Gränserna mellan måleri, skulptur och objekt suddas ut när materialen konfronteras med varandra. Här finns masonit- och gipsskivor, takspik, furubrädor, metall detaljer, glas, oljefärg med mera. I vissa verk framhävs olikheterna: blanka delar hamnar lätt intill skrovliga, porösa stycken. Varje verk är ett förvandlingsstycke. Ytorna har blivit en lågre relief.

Andra verk har förseglats med ett tjockt lager av genomskinligt harts. Därunder finns fragment av fotoprintar, färgfläckar, sandkorn... Spår av det banala har med ett trollspö förvandlats till något extraordinärt. Medan blicken vandrar genom dessa objekt går tanken på flykt. Glöm dock självklarheter som modernismens utopi. Tänk istället, bara för att pröva, på kuriosakabinett med mineralsamlingar, på gåtfulla assemblage och Robert Rauschenbergs "combine paintings" där vardagslivet och måleriet ingick en pakt.

Ketter är naturligtvis ett barn av en annan tid. Hans estetik är sparsmakad, elegant och fri från sentimentala utsvävningar. Ögat är här på ett intellektuellt äventyr. Han reducerar, konstruerar, monterar ner och bygger upp. Hans konceptuella skapande visar att allt är precis som vanligt och ingenting är sig likt.

Joanna Persman